

Бърже.

Съ единъ скокът, Орландо е въ къщата. Подпоручикътъ пристига, задъхалъ.

Подпоручикътъ. — Реситътъ! Реситътъ!

Поручикътъ. — Мирко! Свободно! (Влиза реситътъ)

заобикомъ отъ няколко прегораница. Дребенъ, зекориражъ, елегантенъ, избухненъ, интеллигентенъ, безгриженъ, селдо-страстенъ и жестокъ. Глазътъ му е халкивъ и студентъ.)

Мирко!

Той поздравява.

Реситътъ поздравява развено, не командувка, свободно. Войниците отъ двата ширно. — Нима е турка? Да се ометне площа възтъ отъ всички буржас. (Натанява се) Да, ето вратата не, нима да влиза. Защо? Защо не е още четири часа. Едва реситъ първо да бъде поинич азъ не искамъ хората да мислятъ, че ~~свят~~ смят страхливо. Въ не пристигамъ. Въ подготовка своею пристигане. Поручикъ, кошо се наредили войниците си. Утреятъ мисре, че младото момиче е въ къщи?

Поручикътъ. — Да, благодаря.

Реситътъ. — Свободно!

Поручикътъ. — Свободно!

Капаникътъ на прегораницитъ. — Свободно!

Реситътъ, на подпоручика. — Все разбирате, може би, отъ птактика, въ — никакъ отъ парадитъ. Защо вашитъ войници не носятъ шовтъ илмски и шовтъ укрошения? Все Знаете (както) моятъ отикуити: въ дни на революция, войниците първо да будагъ. единакво хубави, както въ празнични дни. Ще има по тае улица. Все първо да ми слушите за миз миз. Наредете половинагата отъ войници отъ дясната страна на вратата, а другата